

GRABALUZ

DOLORÉS N. 13, D. 302, 303 Y 304. MEXICO, D. F.

31 de maig del 1952

Estimats pares: ahir vàrem rebre la seva carta del dia 24. La contestaré ordenadament:

No interpreti malament, pare, el fet que li inclogués la nota de remissió de les transparències. Dotze anys de viure a Mèxic no poden haver passat en va, i maneres de fer, usos i costums es van incorporant als nostres procediments. Com que aquí la immoralitat en les transaccions és força corrent, s'acostuma entre la gent que estimen la seva honorabilitat, deixar constància de totes les operacions que li són confiades. Al principi, això ens venia molt de nou, però ens hi hem adaptat tant, que ara ho fem àdhuc en casos que, com el nostre, constitueix una veritable indelicadesa. Perdoni'm.

En certa manera, ~~en~~ en aquesta carta em contesten el que els preguntava en una de posterior, respecte a la situació del nostre país. Em sembla comprendre en el seu valor exacte tot el que m'explica, però no sé encara quina conclusió treure'n pel que fa al que ens interessa fonamentalment. Seria aconsellable que tornessim? Es més sensat fer-nos el càrrec de quedar-nos aquí per sempre? Suposo que em ~~resposta~~ conteste ara a la carta on els feia, directament o indirecta, aquestes preguntes. Els repeteixo el que els deia abans, en la meua carta: no tenim cap pressa en prendre resolucions extremades. El que passa (ja els ho vaig dir) és que comencem a pensar en l'educació dels nens; succeeix que a Mèxic la joventut s'educa en un aire de banalitat que no ens plau. Només pensa en divertir-se, en llegir historietes americanes del tipus més idio-

Colc/0082
R/- 8-juny 952
Universitat Autònoma de Barcelona
C/. Biblioteca d'Humanitats
fo el 17-VI-52

ta i puja en un concepte de frivolitat i poca consistència que no ens agrada gens. Això es complica amb el fet d'estar separats de vostès. Si vostès fossin aquí, les coses serien diferents. Però la il·lusió que havíem alimentat fa temps en el sentit que vostès es decidissin a venir, sembla ja sense cap fonament. En fi, tot el que digués ara no seria més que repetir-me; espero que en la pròxima lletra em contestaran extensament, perquè de fet, totes aquestes interrogacions d'ara, ja eren contingudes en la meua carta anterior.

Mare: les seves paraules m'han produït un gran entendriment. Té raó amb el que diu que el més important de tot són els llaços i els afectes familiars. Amb la Rosa ho hem comentat moltes vegades. Totes les passions i les lluites, a mesura que passa el temps, es van deixant, i resta amb més força l'amor pels fills i pels pares, junt amb els afectes humans més entranyables. Tot això que de joves ens podia semblar filosofia lleugera, ara queda com l'única cosa veritable. Per això, pares, els estimo més cada dia i cada dia els enyoro més. Cada dia parlem de vostès als nens, que els estimen tant com fa possible la separació.

Tots aquests factors, com els dic sempre, es veuen complicats encara pel perill d'una altra guerra mundial. Aquí, potser per la proximitat dels Estats Units (on, segons sembla, hi ha una veritable neuràstenia bèl·lica) sovint la propaganda s'intensifica fins a semblar que l'esclat guerrer és cosa d'hores. En aquestes circumstàncies, pateixo com no sabria dir-los, pares, pel meu desig de tenir-los aquí amb mi. Sempre, però, confio en l'ajut de Déu, que no ens ha faltat mai.

A Mèxic -per mil·lèssima vegada els ho repeteixo- materialment no ens falta res. Espiritualment ens falta molt. Sembla que és una situació com la que el pare ens explica que predomina a casa nostra (amb reserves, naturalment, pel que fa a la part material a Catalunya) i en aquest cas s